

ШОСТА НЕДІЛЯ ПАСХАЛЬНА

Сьогоднішнє Євангеліє представляє нам один із найурочистіших і найпрекрасніших моментів у всьому Святому Письмі. Святий Матвій переносить нас на гору в Галілеї. Там вони отримують остаточне покликання Церкви і чують обітницю, що простягається крізь століття: «Я з вами повсякчас аж до кінця віку».

Вражає те, що це Євангеліє починається з поєднання віри та слабкості. У тексті сказано: «Побачивши Його, вони вклонилися Йому, але дехто засумнівався». Учні бачать воскреслого Христа, і, незважаючи на це, дехто вагається. Це показує нам щось глибоко людське: віра не усуває автоматично всі сумніви та страхи. Часто ми теж віримо і сумніваємося водночас. Є дні запалу і дні духовної втоми; моменти, коли ми відчуваємо близькість Бога, та інші, коли Він здається мовчазним.

Однак Ісус не відкидає своїх учнів через їхню слабкість. Він не чекає, поки вони стануть досконалими, щоб довірити їм місію. Він кличе їх такими, якими вони є. І це стосується також нас. Бог не працює лише з досконалими святими: Він працює з людьми, які є слабкими, але готовими дозволити Його благодаті перетворити себе.

Ісус каже їм: «Дана Мені вся влада на небі й на землі. Ідіть же й робіть учнів з усіх народів». Місія походить від влади воскреслого Христа. Ми не проповідуємо людську ідею чи минущу філософію. Ми проповідуємо живого Господа, переможця гріха і смерті.

І зверніть увагу на важливу річ: Ісус не каже просто «йдіть і навчайте», а «робіть учнів». Учень – це той, хто не лише знає доктрини. Це той, хто слідує за Учителем, хто вчиться жити, як Він, хто дозволяє перетворити все своє життя.

Сьогодні існує небезпека звести християнство до звичаю, традиції чи зовнішнього обряду. Але Христос хоче більшого. Він хоче навернених сердець. Він хоче людей, які живуть у дусі Євангелія посеред світу: у родині, на роботі, у хворобі, у щоденних труднощах.

Крім того, Ісус каже «йдіть». Християнин покликаний виходити, нести надію, правду та любов іншим. Можливо, ми думаємо, що євангелізація – це завдання виключно священників чи місіонерів, але всі ми маємо місію. Євангелізація часто відбувається через прості речі: через терпеливість у стражданні; через чесність у праці; через слово розради; через прощення того, хто нас образив; через мужність захищати правду без агресії; через послідовне життя. Є люди, які, можливо, ніколи не прочитають Євангеліє, але вони читають наш спосіб життя.

Потім Ісус наказує хрестити: «В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа». Тут з'являється центральна таємниця нашої віри: Пресвята Трійця. Ми були хрещені не лише в релігію, а в саме життя Бога. Отець творить нас і любить; Син спасає нас; Святий Дух освячує нас і підтримує. Тому християнське життя ніколи не може бути самотнім. Церква – це духовна родина, де ми разом йдемо до Бога.

Нарешті, Ісус завершує величезною обіцянкою: «Я з вами щодня аж до кінця світу». Це є надія християнина. Присутність Христа є таємною силою Церкви вже двадцять століть. Минулися переслідування, кризи та труднощі, але Господь ніколи не покидає свого народу.

Нехай Діва Марія, яка супроводжує Церкву від самого початку, навчить нас завжди залишатися з'єднаними з Христом і покладатися на обіцянку Його присутності.